

Arrest

nr. 152 679 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 30 maart 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9.10.2014 werd ingediend door:

Naam: P.
Voornaam: A.
Nationaliteit: Pakistan
Geboortedatum: 01.01.1962
Geboorteplaats: Gujrat
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste-lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980. Immers, gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- ongedateerde en digitaal gedateerde foto's dd. 04.09.2009: louter enkele foto's, waarvan de digitaal gedateerde foto's dateren uit september 2009, zijn te beperkt en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het bestaan van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon

- bewijs geldstorting 'Banco Posta' vanwege betrokkene aan een derde, zijnde de moeder van de referentiepersoon: uit dit document blijkt geen financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon zelf. Voor zover dit document kan aanvaard worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat dit document niet alleen ongedateerd is, maar ook betrekking heeft op een bedrag van €100. Een éénmalige, ongedateerde storting van een beperkt bedrag kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het bestaan van een financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon

- verzenddocumenten met betrekking tot een postpakket, verzonden in september 2009, vanwege betrokkene aan de referentiepersoon: deze gegevens zijn te beperkt en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon.

De affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon is onvoldoende bewezen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) Middel : Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en van artikel 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, doch tevens het statuut van verzoeker als langdurig ingezetene in de Europese Unie.

Nergens blijkt uit dat DVZ het statuut van langdurig ingezetene heeft erkend, en hieraan de nodige rechtsgevolgen heeft geknoopt, zijnde het feit dat het tweede EU-land de verblijfsvergunning enkel kan weigeren indien de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in gevaar komt. In dat laatste geval biedt de richtlijn de EU-landen de mogelijkheid een medisch onderzoek te eisen om zeker te zijn dat de onderdanen van derde landen niet lijden aan de ziekten die in het ontvangende land onder preventieve bepalingen vallen. De richtlijn voorziet voorts in een reeks garanties met betrekking tot de procedure, zoals de termijn voor de behandeling van de aanvraag van een verblijfsvergunning, de kennisgeving, de beroepsmogelijkheden en de voorwaarden voor uitzetting.

Nergens wordt verwezen naar de toepassing van de richtlijn, en het feitelijk dat verzoek met zijn zoon in het verleden een feitelijk gezin heeft gevormd, waardoor men aldus de rechtstreekse toepassing van de Europese richtlijn 2003/109/EG.

Het is overduidelijk dat in casu niet afdoende werd rekening gehouden met alle aanwezige elementen in het dossier, minstens deze niet op correcte wijze werden aangeleverd door de Stad Antwerpen.

DVZ dient derhalve het licht van de zon niet te ontkennen in voorliggende procedure en uit te gaan van de feitelijke en economische realiteit, waarbij een vader en zoon zich in een feitelijke relatie in België willen bestigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting oefent ter zake een marginaal toetsingsbevoegdheid uit en is weliswaar niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is wel bevoegd om in het kader van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grand daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (Cfr. R.v.ST nr. 101.624 van 7 december 2001)

Aangezien tegenpartij geen rekening heeft gehouden met enerzijds het toekomstperspectief van verzoeker waartoe nochtans duidelijke bewijsstukken bestaan en de bewijsstukken is de beslissing genomen op foutieve gronden en uiteraard uiterst kennelijk onredelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheids -redelijksheids en rechtszekerheidsbeginsel zijn dan ook manifest geschonden.

Dat de handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken gezien het voorgaande dan ook getuigt van kennelijk onredelijk gedrag, waardoor op manifeste wijze afbreuk wordt gedaan aan de rechten van de verzoeker. De beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden en de motiveringsplicht.

Dat om voormelde redenen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het statuut van langdurig ingezetene. De Raad stelt echter vast dat deze kritiek geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op 24 oktober 2013 in het bezit werd gesteld van een bijlage 41bis (bewijs van ontvangst van een aanvraag om machtiging tot verblijf als langdurig ingezetene uit Italië, meer bepaald als zelfstandige). Op 18 maart 2014 werd de verzoekende partij echter bevolen het grondgebied te verlaten, en deze beslissing vermeldt uitdrukkelijk het volgende: *“Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de bijlage 41bis (afgeleverd op 24/10/2013 en geldig 4 maanden) om aan te tonen dat hij aan de in art. 61/7 §1 van de wet van 15/12/1980 gestelde voorwaarden voldoet”*. De verzoekende partij werd met andere woorden niet gemachtigd tot een verblijf als langdurig ingezetene. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de status van langdurig ingezetene mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoekende partij kan onderhavig beroep evenmin gebruiken om alsnog kritiek te uiten op voormelde weigeringsbeslissing daar deze niet het voorwerp uitmaakt van het beroep.

In casu werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoekende partij niet voldoet aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet. Er wordt op gewezen dat verzoekende partij niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen alsook op het feit dat de affectieve en financiële band tussen verzoekende partij en de referentiepersoon onvoldoende bewezen is. Verzoekende partij laat na deze motieven met concrete argumenten te betwisten doch betoogt slechts dat zij in het verleden met haar zoon een feitelijk gezin heeft gevormd en opnieuw wil vormen, wat evenwel geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing waarom verzoekende partij in haar hoedanigheid als familielid van een Belg, met name haar zoon, niet in aanmerking komt om een verblijfskaart te krijgen, en dat de *“tegenpartij geen rekening heeft gehouden met enerzijds het toekomstperspectief van verzoeker waartoe nochtans duidelijke bewijsstukken bestaan en de bewijsstukken is de beslissing genomen op foutieve gronden en uiteraard uiterst kennelijk onredelijk”*. Met dergelijke argumentatie maakt de verzoekende partij echter niet aannemelijk dat de bestreden beslissing incorrect is of kennelijk onredelijk. Verder maakt de verzoekende partij niet op concrete wijze duidelijk wat zij bedoelt met *‘bewijsstukken van het toekomstperspectief’*. Voor zover zij doelt op de door haar bijgebrachte stukken stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de uitgebreide en concrete motieven die de bestreden beslissing daaromtrekt bevat, niet concreet betwist. Zij blijven dus bestaan.

Verzoekende partij toont voorts niet aan dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing bepaalde elementen veronachtzaamd heeft waarmee zij wel degelijk rekening had moeten houden.

2.7. Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing evenmin betwist, zodat het blijft bestaan: *“artikel 7 §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”*.

2.8. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

2.9. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER